
[2022-56-RE](#)

Causa 2022-56-RE

(Rubio Barberà c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 453-2022. Recurs d'empara

Aute del 14 de novembre del 2022

BOPA núm. 137, del 23 de novembre del 2022

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 30 de setembre del 2022, per la representació processal del Sr. Francisco Rubio Barberà, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la impossibilitat d'accés a la jurisdicció i/o la inactivitat de la jurisdicció ordinària, per una presumpta vulneració dels drets a la defensa i a un procés degut en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que "*requereixi a la Fiscalia d'Andorra i/o a la UIFAND per tal que es pronunciï respecte a l'expedient*" del recurrent i es procedeixi a la tramitació judicial corresponent. Així mateix, pel que fa a la dilació indeguda demana que declari que el recurrent té dret a ser indemnitzat pels perjudicis soferts i per les despeses ocasionades, incloses les d'advocat;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. Mitjançant resolució del 4 de maig del 2018, l'Agència Estatal de Resolució d'Entitats Bancàries (AREB) va entendre que els actius del Sr. Francisco Rubio Barberà no podien ser transmesos a Vall Banc per tal com el considerava "*Client no traspassable*".

1.2. El Sr. Francisco Rubio Barberà va presentar una demanda contra aquesta resolució, i, el 24 de maig del 2019, la Secció de Contenciós-Administratiu 2 de la Batllia va dictar una sentència en què decidia desestimar aquesta demanda i declarar que la resolució de l'AREB era ajustada a dret i als

fins que legitimen l'activitat administrativa.

1.3. El Sr. Francisco Rubio Barberà va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència, i, el 12 de juny del 2020, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual va desestimar aquest recurs i va confirmar la sentència de la primera instància en els seus propis termes.

1.4. El 30 de setembre del 2022, la representació processal del Sr. Francisco Rubio Barberà va interposar un recurs d'empara contra la impossibilitat d'accés a la jurisdicció i/o la inactivitat de la jurisdicció ordinària, per una presumpta vulneració dels drets a la defensa i a un procés degut en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació del recurrent

- El recurrent exposa que ha ofert la seva màxima col·laboració amb les autoritats i que ha aportat tota la documentació sol·licitada per aclarir els dubtes eventuais sobre els seus actius amb la finalitat de poder ser considerat "*Nou Client Traspassable*".

- Sospita que el seu cas està pendent de resolució davant la UIFAND, però ni tan sols li han permès lliurar una carta en què es posava a la seva disposició amb plena voluntat de col·laboració.

- També s'ha adreçat al raonador del ciutadà mitjançant una carta del 18 de gener del 2022 que roman a data d'avui sense resposta.

- Complementàriament, l'1 d'agost del 2022, es va adreçar al Ministeri Fiscal mitjançant un escrit en què denunciava la vulneració del seu dret a l'accés a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

- Per aquests motius, interposa un recurs d'empara contra la impossibilitat d'accés a la jurisdicció i/o la inactivitat de la jurisdicció ordinària, per una presumpta vulneració dels drets a la defensa i a un procés degut en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un judici de durada raonable, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

- I demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que requereixi al Ministeri Fiscal i/o a la UIFAND per tal que es pronunciï respecte al seu expedient i es procedeixi a la tramitació judicial corresponent. Així mateix, pel que fa a la dilació indeguda demana que declari que té dret a ser indemnitzat pels perjudicis soferts i per les despeses ocasionades, incloses les d'advocat.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. L'article 89 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional estableix que, una vegada presentat el recurs d'empara i rebudes les corresponents actuacions judicials, el Tribunal dictarà aute sobre l'admissibilitat o la inadmissibilitat del recurs. En aquesta resolució es decidirà substancialment si concorren tots aquells pressupòsits, requisits i condicions establerts per la Llei (articles 36, 37 i 86 a

88) i modulats per la jurisprudència d'aquest Tribunal.

3.2. En el cas sotmès a la decisió d'aquest Tribunal Constitucional, cal destacar que s'al·lega una suposada vulneració del dret a la jurisdicció quan no hi ha pròpiament en marxa cap procés jurisdiccional. Efectivament, n'hi va haver un relacionat amb els fets que es relaten, però va concloure -com reconeix el recurrent mateix- per sentència del Tribunal Superior de Justícia -Sala Administrativa- del 12 de juny del 2020, és a dir, molt allunyada en el temps i havent-se extingit, per tant, el dret a recórrer-la. Des d'aleshores no hi ha hagut cap altra actuació judicial que la part recurrent al·legui com a determinant de la vulneració del dret a la jurisdicció. Sembla clar, amb tot, que no se li ha notificat cap decisió o resolució de les entitats interessades o amb competència en la matèria (BPA, Vall Banc, AREB, UIFAND) i que ha patit un pelegrinatge d'una a l'altra d'elles, fins i tot amb la intervenció del raonador del ciutadà. En no haver-hi cap actuació jurisdiccional, en principi, no es pot considerar que hi hagi hagut vulneració del dret a la jurisdicció de cap classe, perquè no hi ha procés i sense procés no es pot parlar de dret a un procés degut, ni de dret a la defensa, ni de dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, ni de dret a un judici de durada raonable. En darrer terme podria ser que ens trobéssim en un cas d'inactivitat administrativa, amb una durada certament excessiva, però aquesta qüestió roman evidentment fora de la competència d'aquesta jurisdicció constitucional.

3.3. Encara que el recurrent no ho planteja formalment al llarg del seu escrit, sinó en el "*Demano*" amb el qual l'acaba, del seu relat dels fets i de la seva petició podria considerar-se que efectua la demanda d'empara perquè no ha tingut accés a la jurisdicció. En efecte, un dels elements essencials de la configuració del dret a la jurisdicció i del dret a un procés degut és la concepció del dret d'accés a la jurisdicció com a un pressupòsit lògic i material del dret a la protecció judicial. El Tribunal Europeu dels Drets Humans, ja en unes de les seves primeres resolucions emblemàtiques (veg. la sentència del 21 de febrer de 1975 en el cas *Golder c/ Regne Unit* i la sentència del 9 d'octubre de 1979 en el cas *Airey c/ Irlanda*) es va plantejar el problema de decidir si la impossibilitat de tenir accés a la jurisdicció representa, o no, una vulneració del dret a un procés degut. La solució depèn fonamentalment del concepte de "*impossibilitat*". Per tant, la vulneració del dret d'accés a la jurisdicció es produeix quan és la mateixa jurisdicció aquella que impedeix que una persona particular pugui accedir a ella demanant una protecció o tutela judicial que sigui en veritat efectiva. També quan objectivament l'actuació d'algun ens o òrgan, de caràcter públic o privat, impossibilita l'entrada a l'activitat de la jurisdicció. No és aquest el cas objecte de la causa sotmesa a aquest Tribunal. No s'al·lega que hi hagi hagut cap resolució judicial, ni tan sols *in limine litis* que hagi impedit l'accés a la jurisdicció. Cap persona particular ni cap organisme públic o privat ha impedit aquesta possibilitat. Podria ser que hagués d'haver-se produït una decisió civil o una resolució administrativa davant de la qual la part recurrent podria interposar una reclamació judicial. I si aquesta no fos admesa, després de seguir tot l'*iter* processal, eventualment podria considerar-se que s'havia vist vulnerat el seu dret a la jurisdicció. Fins i tot el silenci de l'altra part -privada o pública- en el conflicte d'interessos que és a la base del litigi podria legitimar una actuació jurisdiccional de la part avui demandant d'empara, en l'ordre civil o en l'administratiu invocant, en termes i amb els pressupòsits legals, el silenci de l'Administració. Sense aquests requisits, però, aquest recurs d'empara no pot ser admès a tràmit.

3.4. Resta per considerar, finalment, la qüestió de la inactivitat dels subjectes que eventualment haguessin mantingut posicions impeditives de l'accés a la jurisdicció del recurrent. Aquest, en l'encapçalament del seu escrit parla "*d'inactivitat de la jurisdicció ordinària*". Com s'ha raonat en els fonaments jurídics anteriors, la durada raonable es predica del procés, és a dir, de l'activitat jurisdiccional, i, les dilacions indegudes s'han d'haver produït en el desenvolupament d'aquest poder públic. En aquest cas, si hi ha hagut alguna inactivitat aquesta s'ha produït en l'ordre privat o en

l'administratiu. No en l'ordre jurisdiccional i, per consegüent, tampoc per aquesta causa, el recurs d'empara pot ser admès a tràmit. I en no estimar-se que hi hagi vulneració del dret a la jurisdicció per una durada indeguda d'un procés que com s'ha dit resulta inexistent, no és procedent donar lloc a la pretesa indemnització pels perjudicis soferts i per les despeses ocasionades.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2022-56-RE interposat per la representació processal del Sr. Francisco Rubio Barberà contra la impossibilitat d'accés a la jurisdicció i/o la inactivitat de la jurisdicció ordinària.
2. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.
3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 14 de novembre del 2022.

Jean-Yves Caullet Joan Manel Abril Campoy
President Vicepresident

Dominique Rousseau Josep-D. Guàrdia Canela
Magistrat Magistrat